

C A M P O

S A N T O

W. G. SEBALD

National Book Critics Circle Award-winning author of *Austerlitz*

Campo Santo

W.G. Sebald

[Download now](#)

[Read Online](#)

Campo Santo

W.G. Sebald

Campo Santo W.G. Sebald

“W. G. Sebald exemplified the best kind of cosmopolitan literary intelligence—humane, digressive, deeply erudite, unassuming and tinged with melancholy. . . . In [Campo Santo] Sebald reveals his distinctive tone, as his winding sentences gradually mingle together curiosity and plangency, learning and self-revelation. . . . [Readers will] be rewarded with unexpected illuminations.”

—The Washington Post Book World

This final collection of essays by W. G. Sebald offers profound ruminations on many themes common to his work—the power of memory and personal histories, the connections between images in the arts and life, the presence of ghosts in places and artifacts. Some of these pieces pay homage to the Mediterranean island of Corsica, weaving elegiacally between past and present, examining, among other things, the island’s formative effect on its most famous citizen, Napoleon. In others, Sebald examines how the works of Günter Grass and Heinrich Böll reveal “the grave and lasting deformities in the emotional lives” of postwar Germans; how Kafka echoes Sebald’s own interest in spirit presences among mortal beings; and how literature can be an attempt at restitution for the injustices of the real world.

Dazzling in its erudition, accessible in its deep emotion, Campo Santo confirms Sebald’s status as one of the great modern writers who divined and expressed the invisible connections that determine our lives.

Campo Santo Details

Date : Published February 14th 2006 by Modern Library (first published January 1st 2003)

ISBN : 9780812972320

Author : W.G. Sebald

Format : Paperback 240 pages

Genre : Writing, Essays, European Literature, German Literature, Fiction, Literature, Cultural, Germany

 [Download Campo Santo ...pdf](#)

 [Read Online Campo Santo ...pdf](#)

Download and Read Free Online Campo Santo W.G. Sebald

From Reader Review Campo Santo for online ebook

Andrew says

Campo Santo contains all the great Sebald trademarks: morose travel tales, imagistic memories of childhood, meditations on the tenuousness of human memory, commentary on great writers past, and the ever-present nightmare of German history. Especially worth reading for the large section about the trip to Corsica, which is Sebald at his best and most Sebaldish.

Some of the literary essays aren't especially stunning, at least for someone who hasn't read most of the authors he's referencing, not least because most of them have never been translated into English and I can't speak German. But this is a minor quibble. Pick this book up, and enjoy the hell out of it.

Rhys says

Having recently read and admired *The Rings of Saturn* it was inevitable I would pounce on any other Sebald books that happened to come my way. This volume is a collection of essays that include four pieces intended for a lengthy study about Corsica; but Sebald died while that study was in progress and these pieces are the only chapters he completed. They are fascinating and I wish he had lived to finish the study. As for the other essays in this collection: many are excellent (the two on Kafka in particular) but some of them went over my head. Maybe they shouldn't have gone over my head, perhaps I simply just wasn't concentrating hard enough, but there were occasions when I would read a passage and have almost no idea what Sebald was talking about. No matter! He is an author I intend to read more of in future.

Theo Erasmus says

Beautiful, erudite, sophisticated. It'll expand your mind.

Jonfaith says

Rounding upwards, we should all push that direction towards the mute heavens. Yet our hearts remain shipwrecked.

There's a lazy longing. This work is part meditation on Corsica but larded with essays on the German Miracle and the stewardship of postwar literature. There are pieces on Kafka and Nabokov. Sebald plunges deep into memory, pocketing chance discoveries for our benefit. I realized just now I've been reading Sebald for twenty years. I don't believe I've traveled with him. Reading earlier today about the wildfires around Berlin and the consequent explosion of buried munitions, I thought about Thomas Browne and WG Sebald.

Kobe Bryant says

He really thought about stuff. I guess that's why he was a good writer

---

M. Sarki says

I have totally changed my opinion of this book after reading it the second (this time in full) and after reading much other Sebald work and related material. By all means one of my very favorite writers now. This is an important collection of Sebald's and one I believe will get more legs as his respect is sure to grow.

Oscar says

En 2001, un trágico accidente de tráfico nos privó de uno de los más grandes escritores europeos, W.G. Sebald, cuya obra empezaba a ser reconocida ampliamente. Justo ese año, 2001, salió a la luz su última novela, la celebrada 'Austerlitz', que lo consagró finalmente. Sebald, alemán de nacimiento, vivió posteriormente en Suiza, para trasladarse después a Inglaterra, donde se dedicó a la docencia y a la publicación de ensayos, siendo su paso a la ficción bastante tardío. Pero Sebald cultivaba todos los géneros: la poesía en 'Del natural', los relatos en 'Los emigrados', los ensayos en 'Pútrida patria', la novela en 'Austerlitz', y sus queridos libros de viajes en 'Los anillos de Saturno' y 'Vértigo'; y todos ellos acompañados de fotografías para acentuar los textos, realizadas con su inseparable cámara. En sus últimos escritos, el límite entre géneros es difícil de distinguir, como reconoció el propio Sebald en una entrevista: "*Mi medio es la prosa, no la novela*". Los temas de Sebald son la posguerra europea, la destrucción de su país, el exterminio, la observación en sus viajes, convirtiéndose en memoria y conciencia de un país, Alemania.

En '**Campo Santo**', el editor Sven Mayer reunió los últimos escritos del autor, una páginas dedicadas a un viaje a Córcega que realizó a mediados de la década de 1990, que formaban parte de un trabajo que Sebald dejó aparcado. En estas páginas, divididas en cuatro capítulos, Sebald describe lugares, paisajes y personas con la prosa poética que le caracteriza, impregnada de cierta nostalgia, donde reflexiona sobre la muerte y la decadencia. El viaje al pasado y la persistencia de los muertos están muy presentes en estos textos; sus paseos por museos y casas antiguas, en 'Pequeña excursión a Ajaccio'; una visita al cementerio de Piana, con sus lápidas rotas, reflejo del abandono por parte de los vivos, en 'Campo Santo'; sus reflexiones sobre antiguos y majestuosos bosques, fuente de destrucción, en 'Los Alpes en el mar'; y finalmente, "La tour de l'ancienne école", donde Sebald recuerda la malaria que diezmo la isla.

La segunda parte del libro está dedicada a diversos ensayos, que ya aparecieron en otras publicaciones. En ellos, Sebald alude a figuras como Kafka, Nabokov, Chatwin, Weiss o Améry, comentando obras como *Kaspar*, de Peter Handke, e incluyendo algún escrito autobiográfico, siendo el último ensayo su discurso de ingreso en el Colegio de la Academia. Todos estos textos (algunos de los cuáles se hacen difíciles de seguir si no se han leído los trabajos a los que alude el autor), nos hablan de soledad, destrucción y memoria, buscando la legitimación y restitución de su patria a través de la literatura, reivindicando el pasado para no olvidar y repetir en el futuro.

Jim says

W. G. Sebald's **Campo Santo** is a Jekyll-and-Hyde sort of book. The farther away the author is from the land of his birth—Germany—the more alive his writing becomes. Conversely, when he writes of Germany, it is as if he were examining tiny insects with an inadequate magnifier.

Of course, the Germany of Sebald's birth was practically destroyed by bombing during the Second World War. He tries to see how that impacts the postwar literature of Germany, but can only deal with writers who are wholly unknown in the rest of the world.

The best parts of **Campo Santo** are the essays about Corsica, Vladimir Nabokov, Bruce Chatwin, and two curious pieces about Franz Kafka. To these, I give five stars. To the articles on German literature, two or three at the most.

Carol Peters says

Very interesting essays

"Those in severe psychological conditions also have a clear idea somewhere, in their inmost hearts, that they are literally acting body and soul in a play."

"human beings learn as much from catastrophes as laboratory rabbits learn about biology"

"ancient strategies & mental organization regularly occur in those described as mentally ill"

[re Nabokov] "a tiny spiritual movement which releases the ideas that are shut inside our heads & always going around in circles, letting them out into a universe where, as in a good sentence, there is a place for everything & everything is in its place"

Bryan says

After discovering W. G. Sebald by way of his melancholy and powerful book 'The Emigrants', I was happy to find a copy of *Campo Santo* in the virtual bargain bin of an online bookseller. I ordered it on name recognition only, not knowing at the time (about eight years ago) that it was a posthumous collection of both critical essays and fragments of another novel begun around the same time that *Rings of Saturn* was published. As such, and after having read *Austerlitz*, *Saturn* and *Vertigo*, I would not recommend *Santo* to someone new to Sebald, and even those who already appreciate his work may feel ambivalent about this collection.

The trouble I've found with books like these, gathered together after the author's death, is that either the editor, through his selection and collating process, is too intrusive, or else we get everything but the kitchen sink--excerpts that the author may very well have wished to keep out of the spotlight are brought out for scrutiny. Fortunately, *Campo Santo* suffers from neither of these problems--for one thing, these separate essays have already been published in one form or another (though perhaps not in English). Another positive note is that the editor, Sven Meyer, makes no effort to impose his image of Sebald onto the reader by manipulating the ordering of the essays, as they are presented chronologically; and though we have to take on faith his choices for inclusion in this volume, it was my impression that his criteria was simply that they have not been collected in book form before.

The book is divided into two sections; Prose and Essays. The first consists of four chapters, complete in themselves, in which Sebald writes of a trip to Corsica, and which were evidently to be part of another major work, but instead were laid aside as he started working on *Austerlitz*. This section alone is well worth the price I paid. There is something about Sebald's polished work that is comforting--although not emotionally

so, as the accumulated layers of implication in his work can sometimes be very dis-comforting. It is the comfort of following a sure mind at work, one that does not rely on cheap thrills or vulgar surprises with which to string the reader along. Although his peripatetic, wandering style of writing will probably only appeal to a small group--it requires attention and a prolonged denial of gratification--Sebald achieves a sort of delayed effect with it. Images, phrases and elicited emotional states from his work resurface periodically to slightly alter and to heighten the initial response. At least, this is how I felt after reading his other books, and although the overall outcome is muted with the smaller sample, I sensed that same effect after the short prose pieces of *Campo Santo*. Part history, part travelogue, and part rumination, they share that calm matter-of-factness, that inundation of detail that marked Sebald's other novels (if novel is even the right term).

The 'Essays' section attempts to illustrate the evolution of Sebald's critical side, with the first few examples extremely dry and academic, and the last few characteristic of the writing style with which I was already familiar. I felt these initial essays weighed down the entire book, and although the themes are intriguing, from the little I know of his later work, I believe Sebald returns to these ideas in a manner that is much easier to consume. These topics include the responsibilities (and failures) of German literature in the war's aftermath, and questions of how individuals integrate their senses and the world around us, as encapsulated, for example, by the story of Kaspar Hauser. These treatments are not poorly written, but are so ponderous and exhausting, especially in comparison to his other writing, that they were difficult for me to read through.

The book ends with a quick look at Jan Peter Tripp, Bruce Chatwin, some private ruminations and an acceptance speech to the Collegium of the German Academy - all of which are excellent, and, in the case of Chatwin, encourage me to explore further. Other topics include Kafka, the poet Ernst Herbeck, and Nabokov - fine for what they are, but not indicative of Sebald's later capability. Enthusiasts of W. G. Sebald will certainly find much that's interesting in *Campo Santo*, while those who have not enjoyed his writing in the past will probably see little to change their mind. For those who are looking at him for the first time, I would suggest skipping this one for now and beginning where I did, with *The Emigrants*.

Pedro Varanda says

Um dos livros menos conseguidos deste magnífico escritor. É constituído essencialmente por recensões literárias e artigos vários, que sendo interessantes não mostram o seu talento. Salva-se pelo capítulo que dá nome a este livro e que é uma das mais perturbantes reflexões sobre a morte que já li.

Ryan says

All the pieces of *Campo Santo* were never meant to be published as one work- so unsurprisingly, its pieces don't work together that well. The beginning chapters are part of an unfinished novel about Napoleon and the island of Corsica that Sebald abandoned in favor of writing *Austerlitz*. They're interesting, but they're not his best work. They read more like essays. And the actual essays after them are a bit patchy in quality- many don't end on any profound thought, and many are way too short to make a good point. I think Sebald's fiction accomplishes what he tries to do here much more effectively. Without a story, without characters, and without a more specific human aspect weighing his ideas down to earth- Sebald too often gets lost in his own obtuseness.

That being said, there's some mysterious X factor to Sebald's writing that makes me want to continue to read what he has to say. I don't think there's anyone who thinks and feels the same way he does- so spending more time with the products of his mind is always a treat. I'm not going to rate *Campo Santo* because I like to

leave unfocused collections unrated- which I've explained in other reviews of mine. But I will say that I do recommend this book.

Gerhard Schoeman says

The prose pieces and essays collected in this volume bear a striking resemblance to Walter Benjamin's writings. Finely crafted, deeply evocative and intensely focused: every thought and every meandering observation, glowing with "an aura of melancholy", spirals inwards and circles outwards - like "drifting smoke" in a clear blue sky. Yet the sun that illuminates every curving line, written in "a world which is no longer in a state of grace", is deepest black. Again and again, the reader experiences the ache of loss, specters of catastrophe, and, most centrally, the vanishing point of death. Sebald's writing is haunted by premonition and by ghosts - which remain among the living. Yet, as Sebald remarks most profoundly - even they won't last for much longer.

Mark says

I wasn't sure what to expect of this, as a collection of essays and other texts put together after Sebald's death, but it is excellent throughout. The four short pieces at the beginning of the book, all set on the island of Corsica, were apparently the beginnings of a full length novel that was put aside to finish *Austerlitz*. They are like a distillation of all that makes Sebald great: the solo amblings over loaded historical terrain, the strange coincidences, the scholarly digressions, the suggestion of a mind constantly on the verge of crisis, and thus productively unfettered.

The first story details Sebald's musings on the Bonaparte family, as he visits the small museums of Ajaccio. Pointing out the treacherous unpredictability of history, he questions the extent to which its study can really help us understand the forces that shape our lives. He relates the story of an amateur historian he once met who based his studies of Napoleon on the theory that the Emperor was colorblind, seeing the blood-stained battlefields of Europe in green, not red. *"The more blood that flowed on the battlefield ... the greener Napoleon thought the grass was growing."* Sebald concludes, in what could amount to a manifesto for his own work: *"The most precise study of the past scarcely comes any closer to the unimaginable truth than, for instance ... this Belgian scholar..."*

'Campo Santo', the second piece, is even better. After swimming far out to sea from an isolated beach on the island and feeling tempted to allow himself to drift on out to sea, he eventually turns back (*"obeying the strange instinct that binds us to life"*) and scales the cliff again, ending up at an abandoned cemetery. What follows begins as an apparently straightforward historical discussion of the customs and superstitions surrounding death unique to the island, but gradually unfolds as a tour-de-force excavation of our impoverished contemporary funerary rites.

The 'essays' section of the book includes pieces on Kafka and Max Brod's visit to a brothel, poet Ernst Herbeck's hare lip, a meditation on the common mackerel, interspersed with typically free-ranging essays on authors and history that could easily be read as fragments from his novels, demonstrating again the truly original and essentially unclassifiable nature of his writing.

Marnix Verplancke says

Toen W.G. Sebald midden jaren negentig aan Austerlitz begon, zijn roman over de Jodenvervolging die hem wereldberoemd zou maken en die er uiteindelijk zelfs voor zorgde dat zijn naam genoemd werd in Nobelprijskringen, legde hij daar een ander project voor opzij. Hij was toen immers bezig aan een boek over Corsica, het mediterrane eiland dat in zijn melange van Italiaans machismo en Frans flegma niemand minder dan Napoleon heeft voortgebracht. Het pas vertaalde Campo Santo brengt de delen die Sebald klaar had toen hij negen jaar geleden een hartaanval kreeg aan het stuur van zijn auto en dat met de dood bekocht bij elkaar, samen met een aantal andere essays.

Voor de in Beieren geboren Sebald die het grootste deel van zijn leven in Engeland doceerde bleek de Corsicaanse samenleving vreemd en fascinerend. Zo beschrijft hij de niet te stillen jachtlust van de bevolking die zowat alle wild dat er ooit zat heeft afgeschoten en grote delen van de bossen heeft gekapt. Hij bezoekt Ajaccio en treft er een oud, stoffig Bonapartemuseum met een suppooste die als twee druppels water op Napoleon lijkt. Maar het indrukwekkendst is toch het titelstuk van het boek, 'Campo Santo' dus, waarin hij schrijft over de gewelddadige levensloop van de Corsicanen, over hun voorliefde voor bloederige vetes en vooral over hun boeiende begrafenisrituelen, waarbij hij een mooi staaltje van zijn extra droge humor ten toon spreidt wanneer hij het heeft over de grootte van de grafstenen. Het is opvallend, merkt hij op, dat hoe rijker de dode was, hoe zwaarder de steen is die hij op zijn graf krijgt, en dat is ook geen toeval. Wanneer die rijke zou weten hoe zijn erfgenamen met zijn kapitaal omspringen zou hij wel eens uit zijn graf willen klauteren, en dan ligt er maar beter een fiks blok op.

Maar ook om een andere reden is 'Campo Santo' een boeiend stuk. Sebald verlaat er immers Corsica in, om te kunnen focussen op de manier waarop we vandaag met onze doden omspringen. Wij hebben geen dodencultuur meer, schrijft hij, en wij maken geen tijd meer voor de doden. Omdat er te weinig plaats is op de kerkhoven worden graven al na korte tijd opgeruimd, of lijken worden gecremeerd en verstrooid, waarna we ze ook gauw weer vergeten zijn. Op die manier verliezen we niet alleen het besef van ons persoonlijk verleden, maar ook dat van de geschiedenis in zijn geheel. Wij zijn wellicht de eerste generatie die in een a-historische tijd leeft en daardoor niet allen gedesoriënteerd, maar bovenal ook ontmenselijkt is. Een duidelijke mening, maar wat hadden we anders verwacht van Sebald? Wie zijn werk een beetje kent, weet dat de geschiedenis, en dan vooral de Duitse geschiedenis met haar doodslag en geweld centraal staat in zijn boeken. We mogen het verleden niet negeren of vergeten, zei hij zijn hele leven lang, en daarmee maakte hij zich in Duitsland zelf niet altijd populair.

Het grootste deel van Campo Santo wordt ingenomen door een aantal essays die Sebald schreef over figuren die hem op intellectueel vlak na aan het hart lagen, zoals Wolfgang Hildesheimer, Peter Weiss en Jan Peter Tripp, stuk voor stuk bezwaarde schrijvers en schilders die met hun beide voeten in de Duitse geschiedenis stonden en gebukt gingen onder een immens zwaar schuldgevoel. Nogal eens laat hij deze figuren contrasteren met tijdgenoten die heel wat blinder en minder plichtsgetrouw te werk gingen, en daaruit leren we heel wat over het schuldige zwijgen dat na de oorlog bij onze oosterburen overheerste, bij de gewone burgers, maar ook bij de grote literatoren. In oppositie met Hildesheimers roman Tynset, ontstaan uit een diep besef van persoonlijke rouw, plaatst hij bijvoorbeeld Uit het dagboek van een slak, van Günter Grass. In dit boek beschrijft Grass de politieke toernee die hij in 1969 maakte doorheen de Bondsrepubliek om mensen te overhalen op de sociaal-democraten te stemmen. Niet alleen was dit zuivere propaganda die stelde dat alleen die partij voor vooruitgang kon zorgen, en dus een activiteit een groot schrijver onwaardig, bovendien werd er in dat boek ook geen enkele keer verwezen naar de geschiedenis van de sociaal-democratische partij en de rol die ze tussen de twee wereldoorlogen had gespeeld in het ondermijnen van het politieke bewustzijn, waarmee ze onrechtstreeks aan de basis lag van de opkomst van de nationaal-socialisten. Iedereen weet immers uit welke maatschappij het nazisme is voortgesproten en niemand kan aan zijn verantwoordelijkheid ontsnappen, aldus Sebald, want die is collectief. Het zijn spijkers met koppen die hij hier slaat, maar geen enkel weldenkend mens die het met hem oneens kan zijn.

Wie echter vermoedt dat we hier met een eenzijdige 'landverrader' te maken hebben, zoals Sebald in Duitsland wel eens beschreven werd, heeft het bij het verkeerde eind. In het essay 'Tussen geschiedenis en natuurlijke historie; over de literaire beschrijving van de totale verwoesting', een tekst die later zou

uitgroeien tot het boek *De natuurlijke historie van de verwoesting*, klaagt hij bijvoorbeeld de tot in de puntjes rationele wijze aan waarop de geallieerden op het einde van de Tweede Wereldoorlog de Duitse steden platbombardeerden, allemaal, een voor een, ook al hadden ze geen enkele militaire of strategische waarde. Dit roekeloze geweld was onafwendbaar, citeert hij een Amerikaanse brigadier die meewerkte aan de verwoesting, “zo’n bom was immers duur spul dat je niet in de bergen ging droppen”. Eens de bommen gemaakt moesten ze dus gebruikt worden. Het rationele is hier dus in zijn tegendeel omgeslagen. Het gekke was dat deze bombardementen na de oorlog in Duitsland onbespreekbaar bleken. Wanneer ze voorkwamen in romans werden ze afgedaan als uitingen van het lot, alsof niemand er voor verantwoordelijk was, het oude regime niet, met zijn hakenkruisen en concentratiekampen, noch het nieuwe van de overwinnaars die je beter niet al te diep in de bek keek.

Sebald blijkt dus een luis te zijn die zich in iedere pels thuis voelt en die op zoek is naar nieuwe betekenissen achter oude gebeurtenissen. Hij doet dit door vanuit een nauwgezet historisch perspectief op het eerste zicht totaal verschillende zaken met elkaar in verband te brengen. En de literatuur lijkt daar het ideale middel voor. Er bestaan veel vormen van schrijven, zegt hij, maar alleen in het literaire schrijven gaat het over meer dan registreren. In het ideale geval gaat het ook over restitutie, en dan meer bepaald restitutie voor wat er is misgegaan in het verleden. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat de Duitse schuld steeds weer opduikt, zelfs in een kort essay over de fascinerende, het grootste deel van zijn leven in een psychiatrische instelling opgesloten dichter Ernst Herbeck, de man die zich vereenzelvigde met een angstige, immer op de vlucht zijnde haas. Ook hier slaagt Sebald erin te wijzen op de gewelddadige, sinistere Duitse achtergrond. Waar het hart van vol is, loopt de mond van over, zeggen we dan, of zoals Nietzsche het in *Die Genealogie der Moral* schreef: “Misschien is er wel niets verschrikkelijker en luguberder aan de hele prehistorie van de mens dan zijn mnemotechniek. We branden iets in zodat we het onthouden: alleen wat niet ophoudt pijn te doen blijft in ons geheugen”.
